

[Aksel Larsen.]

have ventet eller frygtet andre forslag fra det nævnte mindretals side, men det er altså ikke blevet tilfældet.

Jeg kan kun sige, at så betænkeligt det af regeringen foreslåede indgreb er, ville det naturligvis blive endnu mere betænkeligt, hvis man havde udvidet dette indgreb, og når det nævnte mindretal stiller ændringsforslag, der simpelthen går ud på, at alle konflikter skal bringes til ophør, alle strejkende arbejdere gå i arbejde med det samme, må det åbenbart være udfra dette mindretals erkendelse af, at det er farligt nok med det af regeringen foreslåede indgreb, og man skal ikke søge at nå videre. For mindretallet drejer det sig som sagt ikke om at få vedtaget det i ord meget vidtgående ændringsforslag, det har stillet.

Vi vil stemme imod venstres og de konservatives ændringsforslag, men vi vil også, når vi nær frem til tredje behandling, stemme imod regeringslovforslaget. Vi vil gøre det af de grunde, jeg har redegjort for ved første behandling, og jeg må måske tillade mig at supplere den beretning, der er aflagt af udvalgets ærede ordførere, med at oplyse, at mig bekendt har enten regeringen eller folketinget eller udvalget — eller måske alle tre instanser — modtaget en henvendelse fra vognmandschaufførernes fagforening i København. Den holdt generalforsamling i går aftes på samme tid, som vi havde lovforslaget til første behandling. Det store flertal af medlemmerne var tilstede, idet der var 800 til generalforsamlingen, og den vedtog at sende en henvendelse til regering og folketing med protest imod, at lovgivningsmagten blandede sig i arbejdskampen, hvad deres område angår, idet de oplyste, at det skulle de nok klare selv. Jeg synes, det skal nævnes under denne debat, at en gruppe af de arbejdere, som regeringens lovforslag tager sigte på, direkte har advaret imod at vedtage det.

Jeg vil samtidig benytte lejligheden til at bede om en forklaring på, at man overhovedet har punkt 1 i § 1, stk. 1, i regeringens lovforslag. Man vil i henhold hertil ophæve ikke blot strejken overfor de fire store benzin- og oliekompanier, men også overfor samtlige vognmandsforeninger og enkeltvognmænd, der er medlemmer af Dansk Arbejdsgiverforening. Såvidt jeg har

hørt og set, er der ikke givet nogen speciel begrundelse herfor i den højtærede ministers fremsættelsestale. Skulle jeg have overhørt det, er det naturligvis min fejl, og så beder jeg om undskyldning, men jeg har altså ikke bemærket nogen sådan motivering, og hvis det kun drejer sig om det formål, man angiver, nemlig at skaffe olie, benzin o. s. v. frem til hospitaler og andre humanitære og samfundsgavnlige institutioner, forstår jeg ikke rigtigt, hvorfor man samtidig anser det for nødvendigt ved indgreb fra regering og lovgivningsmagt at gribe ind mod vognmandschaufførerne.

Hvad forklaringen herpå nu end er, kan vi ikke medvirke til lovforslagets fremme. Vi kan heller ikke nøjes med som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen og hr. Carl P. Jensen at afholde os fra at stemme. Vi anser det for nødvendigt at stemme imod, fordi hele begrundelsen for lovforslaget er den, at til visse humanitære eller samfundsnødvendige formål er det umuligt at få den tilstrækkelige olie og benzin som følge af konfliktsituationens udvikling, men det, der har gjort det umuligt, er ikke strejken, men den omstændighed, at de fire nævnte store oliefirmaer på en formentlig ulovlig måde — her er jeg enig med det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) — har standset udleveringen, skønt arbejdsmandsforbundet har dispenseret fra strejken. Jeg tror, det var den højtærede økonomi- og arbejdsminister selv, der brugte udtrykket: for smed at rette bager, og det er rigtigt. Det er det, regeringen gør, når den kommer og siger, at situationen er skærpet på grund af oliefirmaernes optræden, og derfor skal vi ved lov bryde en strejke. Det vil vi ikke være med til. Vi har ved første behandling opfordret regeringen og folketinget til at gøre det, der ville være rigtigt, nemlig at sætte ind mod de fire store oliefirmaer; men det er ganske øjensynligt, at noget sådant har regeringen ikke tænkt sig. Hvis man gjorde disse fire store oliefirmaer deres ret, så besluttede folketinget, ikke at gribe ind mod strejken, men at beslaglægge disse fire store firmaers olie- og benzinbeholdninger eller at gå endnu videre, nemlig til at lade staten overtage firmaerne med beholdninger, anlæg o. s. v. Det ville være passende, om staten på den måde skaffede sig kontrol med Danmarks forsyning med